

Van Hove's Goldoni-soufflé zakt in

Gebeurtenis: Toneelgroep Amsterdam speelt 'Zomertrilogie' van Carlo Goldoni. **Regie:** Ivo van Hove. **Met:** Karina Smulders, Kitty Courbois, Hugo Koolschijn, Hans Kesting, Fedja van Huêt e.a. **Gezien:** 12/2 Stadschouwburg, Groningen. **Publiek:** 500.

Door Peter van Strien

'Wat een ellende!', pruilt Giacinta. De koffers zijn gepakt, de rijtuigen staan gereed, maar haar nieuwe jurk is nog niet klaar. On-mo-ge-lijk! "Heel Livorno zal me uitlachen." Dan liever een paar dagen later vertrekken, of anders dan maar

thuisblijven. Maar: ie-der-eeen gaat vandaag met vakantie. Naar Montenero! En alle dames hebben nieuwe jurken...

Zomertrilogie van Carlo Goldoni (1707-1793) biedt ons een fikse portie smakelijk dames- en herenleed. Het stuk steekt de draak met tomeloze consumptielust, aangedreven door de angst dat een ander de mooiste, de duurste of de grootste heeft, het lekkerste eten of de meeste vrienden. Liederen die een setje tafelzilver van twaalf, nee, twee setjes van twaalf extra laten halen, want je weet maar nooit hoeveel gasten er komen. Sukkels die nooit 'nee' durven zeggen. Arme tobbers, die, in naam van eer en fatsoen zelfs bereid zijn met de verkeerde te trou-

wen. Onder knarsetandend uitgesproken liefdesverklaringen.

Met zes losse deuren zonder muren en een batterij stoelen op een voor het overige leeg speelveld, dat baadt in oogverblindend licht: het ziet er veelbelovend uit. Ivo van Hove en Goldoni... het lijkt aanvaardbaar smullen geblazen. Een overwegend uitstekende cast produceert een aangename, onderhoudende, vlotte maar vluchtige mix van maatschappijkritiek en verknipte love stories. Een mondain wereldje vol kokette loopjes, valse beleefdheden, ijzige glimlaches, gekwelde harten en slaande deuren. Met af en toe kleine fysieke explosies van onmacht, boosheid of bittere wanhoop

en bijpassende kreten en verzuchtingen.

Het derde uur strooit helaas zand dit tot nu toe geoliede raderwerk. Het loopt stroef, de vaart raakt eruit, de spanning ebt weg, de verveling daagt. Daar helpt geen Marieke Heebink, geen Hans Kesting, geen jubilerende Kitty – vijftig jaar toneel – Courbois aan.

Het uurtje waarin geogst had moeten worden, waarin de smulpartij haar hoogtepunt had moeten bereiken, heeft iets van een obligate, treurige nazit. We weten het nu wel. We geloven het wel. De laatste deur wordt weggehaald. Het maatschappijkritische angel-tje prikt niet meer en Van Hoves luchtige soufflé is ingezakt.